

[Arne Melchior]

lave? Vi kan have forskellig opfattelse af, hvad der tjener danske interesser, men vi kan da ikke som Folketing erklære, at vi vil prioritere danske interesser højt. Al fornuft forbyder én overhovedet at drømme om andet end at undlade at stemme imod sådan noget, som ville svare til, at vi skulle beslutte, at det er torsdag i dag.

Formanden:

Jeg har lagt mærke til, at der tidligere er gjort opmærksom på, at Folketinget plejer at kunne klare sig ved sine egne kræfter og ikke ved de højere magters medvirken.

Jeg har under de sidste tre indlæg noteret mig ordene søreme, forbandet og en påkaldelse af de højere magter. Det burde ikke være nødvendigt.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til ved denne forespørgsel at sige lidt om den flygtningelovgivning og -politik, vi har stået for op gennem 1980'erne, og begynde med den lov, som trådte i kraft den 1. oktober 1983, som mange i forskellige debatindlæg i aviserne har omtalt som en stor ulykke.

Denne lov, som et bredt flertal herinde stod bag, byggede på gedigne humane principper, og hvad angår det indholdsmæssige, kodificerede den i vidt omfang den praksis, som var udviklet i de foregående 15-20 år, og som byggede på et kernebegreb i overensstemmelse med flygtningekonventionens definition, konventionsflygtninge, samt et yderligere område, hvor andre tilsvarende eller lige så tungtvejende grunde som de i konventionen nævnte gjorde det påkrævet at yde beskyttelse til de facto-flygtninge. De nye flygtningebestemmelser tog først og fremmest sigte på at styrke retsgarantierne i asylproceduren.

Et lille års tid efter lovens ikrafttræden indtraf der en betydelig stigning i tilstrømningen af asylansøgere til de fleste vesteuropæiske lande. Jeg synes, det er vigtigt, at vi er klar over det, når der er så mange, der udtaler sig kritisk om 1983-loven. Det var altså situationen rundt om i verden, som betød, at der i de forskellige vesteuropæiske lande skete en stærk stigning i antallet af asylansøgere.

Når vi sammenligner os med andre lande og nævner tal, synes jeg også, man skulle se lidt på de svenske tal, for Sverige har modtaget langt flere asylansøgere end Danmark.

I 1985 vedtog Folketinget et par ændringer i 1983-loven for at smidiggøre og fremskynde sagsbehandlingen og dermed nedbringe behandlingstiden i Flygtningenævnet. Det er den ændring fra 1986, som justitsministeren også omtaler. Der er det igen vigtigt for mig at understrege baggrunden. Vi oplevede, at der var en del, som søgte asyl i f.eks. Tyskland, og som havde en sag gående dér, der tillige havde søgt om asyl i Danmark, og det var jo en urimelighed at have en asylansøgning gående både i Tyskland og i Danmark. Derfor gennemførtes stramningerne i 1986. Men det er vigtigt for mig at fastholde, at lovændringen i 1986 og den gældende lov ikke indebærer, at mennesker, der kommer fra forfølgelsesområder, f.eks. Iran, ikke skal afvises. De mennesker skal vi fortsat tage imod, og det mener jeg vi skal bevare i flygtningelovgivningen.

Man kan altid drøfte nogle justeringer, og det medvirker vi gerne til, når der er konkrete ting, som trænger til at ændres, fordi der er dokumenteret et behov for det, og det mener jeg var tilfældet i 1985. Da var det dokumenteret, at sagsbehandlingen var for langvarig, og så ændrede man lidt på den. Men de ændringer, vi foretager, skal ske i lyset af en ægte medmenneskelig holdning, og mennesker, der er forfulgt og i nød, skal hjælpes.

Jeg mener, at det er en urimelig skelnen, som Fremskridtspartiet har givet udtryk for: at spontanflygtninge skal vi slet ikke tage imod, men derimod skal vi modtage kvoteflygtninge. Jeg mener, at vi skal overveje, hvordan vi bedst muligt hjælper dem, der har størst behov for det. Den overvejelse skal vi hele tiden foretage ud fra den betragtning, at vi ikke kan hjælpe alle i verden, og de forskellige lande må naturligvis indgå i et koordineret samarbejde. Jeg er meget enig i det, som tidligere ordførere har været inde på, nemlig at vi skal styrke FN's koordinerende rolle.

I den verden, vi er en del af, er der vel ca. 5 mio. flygtninge. Vi må regne med, at flygtningepolitikken bliver et permanent punkt på den politiske dagsorden, og Danmark hverken kan eller bør undlade at yde sit bidrag til at afhjælpe den nødsituation, som findes mange steder.

Menneskeret, tryghed og frihedsrettigheder er værdier, som man kan dele med andre uden selv at miste noget på længere sigt. Det er idealer, der ikke er forbeholdt mig og dem, der bor